

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113231344/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

IV.

Gulrøde Lysflager skjøde op over den havgraa Taagebanke i Horizonten og de tændte Luften over sig saa den brændte i en mild, rosengylden Flamme, der bredte sig videre og videre, blegere og blegere, op til en lang, smal Sky, tog fat i dens bølgede Rand, gjorde den glødende, gylden, blændende. Over Kallebodstrand var der lyst af violet og rødtligt Gjenskin fra Solhjørnets Skyer. Duggen tindrede paa Vestervolds høje Græs og Spurvene kvidrede paa Tagene bagved og i Haverne foran, saa at Luften stod i eet skjælvende Skinger. Fra Haverne drev en let, fin Damp i smalle Striber og Træerne bøjede langsomt de frugtunge Grene for Luftningen ude fra Sundet.

Et langtrukket, tre Gange gjentaget Hornsignal lød fra Vesterport og blev besvarct fra de andre Byhjørner. De ensomme Vagter langs ad Volden begyndte at gaa livligere frem og tilbage paa deres Poster, rystede Kapperne og rettede ved deres Hovedtøj: nu kom jo Afløsningen.

Ude paa Bastionen nærmest nord for Vesterport, stod Ulrik Frederik Gyldenløve og saae paa de hvide Maager, der i sejlene Flugt

strøg op og ned over Voldgravens blanke Vandflade.

Flygtige og lette, snart matte og taageagtige, snart farverigt stærke, brandlevende og klare jog hans tyveaarige Minder forbi hans Sjæl. De kom i Duft af stærke Roser og Duft af friske, grønne Skove, de kom i Klang af Jægerhallo, til Gigers Lyd og i Brus af knitrende Silke. Barndomslivet dernede i den holstenske By med de røde Tage drog fjernt, men solbelyst forbi: han saae sin Moders, Fru Margrethe Pappens høje Skikkelse, hendes sorte Psalmebog og hvide Hænder; den fregnede Kammerpige med de tynde Ankler saae han og den bulne Fægtemester med det rødblaa Ansigt og de skjæve Ben. Gottorps Have drog forbi og Engene med de friske Høstakke nede ved Fjorden og der stod Jægerens kluntede Heinrich, der kunde gale som en Hane og slaae saa mageløst Smut. Kirken kom med sit sære Halvmærke, sit stønnende Orgel, med Kapellets hemmelighedsfulde Jerngitter og den magre Kristus, der havde den røde Fane i Haanden.

Fra Vesterport lød der atter et Hornsignal og Sollyset brød frem i det samme, skarpt og varmt og forjog alle Taager og disede Toner.

Saa var der Jagten hvor han skød sin første Hjort og gamle von Dettmer tegnede ham i Panden med Dyrets Blod, mens de stakkede Jægerdrengene blæste vildsomt skratende Fanfarer. Saa var der Bouketten til Slotsfogedens Malene og den alvorlige Scene

med Hovmesteren og saa var der Udenlandsrejsen med den første Duel i den dugfriske Morgen, med Anettes Kaskader af klingende Latter, med Ballet hos Kurfyrsten og den ensomme Tour uden Byens Porte da hans Hoved værked af den første Rus. Saa kom der en gylden Taage med Klang af Bægre og Duft af Vin og der var Lieschen og der var Lotte og der var Marthas hvide Nakke og Adelaides runde Arme. Endelig Rejsen til København, hans kongelige Faders naadige Modtagelse, Dagenes travlt kjedsommelige Hofliv og vilde Nætter, hvor Vinen strømmed og Kysset rased, afbrudt af pragtfulde Jagtfesters lystige Larm og natlige Stevnemøders ømme Hvisken i Ibstrups Have eller Hillerødsløtets gyldne Sale.

Men langt klarere end Alt dette saae han Sofie Urnes brændende sorte Øjne, langt mere betagen mindedes han lyttende hendes vellystigtbløde, dejlige Stemme, der dæmpet drog En som med hvide Arme og hævet flygted som en Fugl, der stiger og spotter En med kaade Triller, mens den flygter

En Raslen nede i Voldskræntens Buske vakte ham af hans Drømme.

„Wer da!“ raabte han.

„Det er kuns Daniel, Hr. Gyldenleu, Daniel Knopf,“ svaredes der og en lille, værkbruden Mand kom frem af Buskene og bukkede.

„Hvad! er det Livsens Korthed? hvad tusind Syger gjør han der?“

Manden saae trist ned for sig.

„Daniel, Daniel!“ sagde Ulrik Frederik og smilede, „han er intet gaaet uskadt ud af „den gloendes Ovn“ i Nat, den tyske Brygger har nok fyret ham for strengt.“

Den Værkbrudne gav sig til at kravle op ad Voldskrænten, Daniel Knopf, ogsaa paa Grund af sin Statur kaldet Livsens Korthed, var en rig Storkjøbmand paa nogle og tyve Aar, og var lige saa bekjendt for sin Rigdom som for sin skarpe Tunge og sin Fægtekunst. Han omgikkes meget med den unge Adel, det vil sige med en bestemt Kreds, der var bekjendt under Navn af „le cercle des mourants“, som navnlig bestod af de yngre Mænd, der stod Hoffet nærmest. Ulrik Frederik var Sjælen i denne Kreds, som var mere livslysten end intelligent, mere berygtet end afholdt, men egenlig ligesaa beundret og misundt som berygtet.

Halvt som Hovmester, halvt som Hofnar levede Daniel med disse Mennesker. Han færdedes ikke med dem paa alfar Gade eller i adelige Huse, men i Fægteboden, i Vinhuse og paa Herberger var han dem ganske uundværlig. Ingen kunde tale saa videnskabeligt om Boldtspil og Hundedressur eller saa salvesfuldt om Finter og Parader. Ingen kjendte Vin som han. Han havde dybsindige Theorier om Terningspil og Elskovskunst og kunde tale langt og lærdt om det Forkastelige ved at krydse det indenlandske Stod med Salzburgerheste. Han havde endelig Anekdo-

ter om Alt, og hvad der imponerede de andre unge Mennesker overordenligt, han havde bestemte Meninger om Alt.

Saa var han i høj Grad føjelig og tjenstvillig, glemte aldrig Forskjellen mellem sig og Adelen og havde et saa vidunderlig latterligt Udseende, naar de i Kaadhed eller Drukkenskab stafferede ham ud paa en eller anden urimelig Maner. Han lod sig hundse og skjælde ud, uden at blive vred, og var i det Hele taget saa godmodig, at han mangen en Gang gav sig selv til Pris, naar han derved kunde standse en Samtale, der begyndte at faa en farlig Vending for Freden i Laget.

Det var da ogsaa dette, der gjorde det muligt for ham at omgaaes disse Folk og han maatte omgaaes dem; for ham, den vanføre Borgerlige, var Adelen Halvguder, kun de levede, kun deres Frimurersprog var menneskelig Tale, over deres Tilværelse laa der en Dag af Lys og et Hav af Duft, medens de andre Stænder sled Livet hen i farvefattigt Mulm og osset Luft. Han forbandede det at han var borgerlig født som en langt større Ulykke end hans Vanførhed og græmmede sig derover, naar han var ene, med en Bitterhed og Heftighed, der kom Vanviddet temmelig nær.

„Naa Daniel,“ sagde Ulrik Frederik, da den Lille var kommen op til ham, „det har intet været nogen ringe Taage, der har været for hans Øjne inat, siden han har sejlet sig fast her paa Vestervold, eller stod Luttendranken

saa overhaands højt i Kvæld, siden jeg træffer ham an her, liggendes tryk og tør som Noæh Ark paa den Bjerg Ararat?"

„Prinds af Canarien, I taler i Vildelse, om I troer jeg var i Lag sammen med Eder inat!“

„Men hvad tusind Pokker er det da med ham?“ raabte Ulrik Frederik utaalmodigt.

„Hr. Gyldenleu,“ svarede Daniel alvorligt og saae op paa ham med Taarer i Øjnene, „jeg er en elendig Menneske.“

„Han er en Kræmmerhund er han! Er det en Sildeskude han er bange for at Svensken han skal tage? Eller ynker han sig for der vil blive Stilstand i hans Handel og mener hans Safran vil tabe Kraften og Muggen falde i hans Pebber og Paradiskorn. Styversjæl han er! Som der intet var andet for en god Borgere at tage sig nær end om hans sølle Kran gaar Satan i Vold, nu det tegner til Fald baade for Konge og Rige!“

„Hr. Gyldenleu!“

„Aa, gaa han Helved i Vold med hans Begrædelser!“

„Nej, Hr. Gyldenleu!“ sagde Daniel højtideligt og traadte et Skridt tilbage, „for hverken klager jeg over Bræk paa Næring eller Forlis af Penge eller Penges Værd; jeg kerer mig de Düvel og en Døjt om Sild og Safran, men skikkes væk som en Spedalsker eller en Landsens Uærlig baade af Officiers og Gemene, det er en Syndigheds Uret imod mig, Hr. Gyldenleu; — derfor har jeg ligget i Græsset inat og tvinet som en skamskabet

Hund, der er lukket ude, for det har jeg krympet og krænget mig som det usseligst' kryhendes Dyr og raabet til den Himmerigs Gud i min Sørgelighed og Vanmagt, og er gangen i Rette med hannem, hvi jeg alleneste skal plæt forkastes, hvi min Arm skal sees an for vissen og uduelig til at føre Vaaben og Gevær, aldenstund der rustes ud baade Tjenere og Handtværksburscher ..."

„Men hvem den skinnendes Satan har da viset ham af?"

„Jo, Hr. Gyldenleu, jeg løb mig til Voldene ligesom de andre de løb, men kom jeg til det ene Hold sagde de, de kunde intet være flere og kom jeg til det næste sagde de spotvis, at de var kuns ringe Borgere, det var ingen Sted for Adelspersoner og fornemme Folk og anden Snak mere; men der var ogsaa de Hold, hvor de sagde, de skulde intet have med Gebræklige at skaffe, fordi der var Ulykke ved dem og Kuglerne trak efter dem og de skjøttede aldeles intet om unyttigen at hazardere deres Liv og Lemmer ved at have saadan et Menneske, som Vorherre havde stemplet, imellem sig. Saa supplicerte jeg Generalmajor Ahlefeldt om at blive en Sted anviset, men han bare rysted' paa Hovedet og lo: det var da endnu heller intet saa styrtendes galt, de skulde stoppe Geledderne ud med saa styrede Stumper, som mere vilde være dem til Ulejlighed end til Hjælp."

„Men hvorfor gik han intet til nogle af de Officiers, han er kjendt med?"

„Det gjorde jeg og, Hr. Gyldenleu, jeg tænkte straks paa Circlen og kom da ogsaa to af de Mouranter i Tale, baade den Kong Skjørt og den Ridder Forgyldt.“

„Naa og de hjalp ham?“

„Jo, Hr. Gyldenleu, de hjalp mig. — Hr. Gyldenleu, de hjalp mig saa Gud finde dem for det! Daniel, sagde de, gaa hjem, Daniel, og lysk han sine Svedskenblommer! De havde tænkt, sagde de, jeg havde haft saamegen Conduite, at jeg intet vilde komme her med mine Abenpudserier. Et var det, jeg var dem god nok som Komediantenspiller og Pudsensmager ved en lystig Pokulats, men naar de var i deres Embede skulde jeg blive dem af Syne. Var det nu vel talet, Hr. Gyldenleu, nej det var syndigt, syndigt var det! Den Gemenhed, de havde viset mig paa Vinstuer, betød intet at de saae mig an for deres Lige, at jeg skulde komme her og bilde mig ind, jeg kunde faa deres Omgængelse og Selskab nu de vare i deres Bestilling. Jeg var dem for nærgaaendes, Hr. Gyldenleu! jeg maatte intet tro jeg kunde trænge mig ind i deres Kompagnie her paa denne Sted, her brugte de ingen Lust-Major! Det sagde de til mig, Hr. Gyldenleu! Og jeg forlangte jo dog ikkuns det at sætte mit Liv i Vove, Side om Side med de andre Bysens Borgere.“

„Naa ja,“ sagde Ulrik Frederik og gabte, „jeg forstaar nok, det harmer ham at han skal være udenfor det Hele. Og det vil jo ogsaa falde ham noget langsomt at sidde stille

og svede ved hans Pult, mens Rigens Fremtid bliver afgjort her oppe paa Voldene. Naa, han skal komme med. For ...“ han saae mistænksomt ned paa Daniel, „der stikker vel ingen Lumskerier under, Mester?“

Den Lille stampede i Jorden af Røseri, han blev bleg som en kalket Væg og hans Tænder skar imod hinanden.

„Naa, naa,“ vedblev Ulrik Frederik, „jeg stoler paa ham; men han kan da heller intet forlange En skal tro ham som om han havde et adeligt Ord at give; — og husk: hans Egne har vraget ham først og ... tys!“

Der dundrede et Skud ude fra en af Bastionerne ved Østerport, det første, der blev løsnet i denne Krig.

Ulrik Frederik rettede sig, Blodet foer ham til Kinderne, hans Øje stirrede begjærligt og betaget efter den hvide Røg og da han talte, var der en sælsom Skjælven i hans Stemme.

„Daniel!“ sagde han, „op ad Formiddagen kan han melde sig hos mig og bryd han sig intet om det, jeg sagde.“ Saa gik han hastigt henad Volden.

„Daniel saae beundrende efter ham, saa sukkede han dybt, satte sig i Græsset og græd som et ulykkeligt Barn græder.

* * *

Det var hen paa Eftermiddagen. En stærk, ujævn Vind blæste gennem Byens Gader og hvirvlede Skyer af Spaaner, Halmstumper og Støv et Steds fra og et andet Steds til. Den

rev Tagstenene løse, stemmede Røgen ned i Skorstenene og foer ilde med Skiltene.

Farvernes lange, mørkeblaa Faner kastede den i Vejret i dunkle Buer, smældede dem ud i sorte Bugter og surrede dem rundt om de svajende Stænger. Rokkedrejernes Hjul gængede rastløst frem og tilbage, Bundtmagerskiltene slog med de laadne Haler og Glarmestrernes pragtfulde Glassole svinged og blinked i vildsom Uro om Kap med Badskærernes blankt polerede Bækner.

I Baggaardene slog det med Lemme og Luger, Hønsene maatte krybe i Ly bag Tønder og Skur og selv Svinene blev urolige i deres Stier, naar Vinden peb ind til dem gennem sollyse Sprækker og Fuger.

Trods Blæsten var det trykkende hedt; det blæste Varme ned.

Inde i Husene sad Folk og gispede af Hede, kun Fluerne summede livligt omkring i den lummervarme Luft.

Paa Gaden var ikke til at være og i Bislagene trak det, derfor søgte da ogsaa overalt de, der havde Haver, ud i dem. I den store Have, der laa bagved Christoffer Urnes Gaard i Vingaardsstræde, sad en ung Pige i Skyggen af et af de store Løntræer.

Hun sad og syede.

Det var en høj, slank Skikkelse; næsten spinkel var den, men Barmen var bred og fyldig. Hendes Teint var bleg og blev endnu blegere ved det rige, sorte, buklede Haar og de ængsteligt store, sorte Øjne. Næsen var

skarp, men fin, Munden stor, men ikke fyldig og med en syg Sødme i Smilet. Læberne var meget røde og Hagen noget spids, men dog stærk og kraftig formet. Hendes Paaklædning var ikke meget ordenlig: en gammel, sort Fløjlsrobe med afbleget Guldbroderi, en ny, grøn Filthat med store, snehvide Strudsfjer og Lædersko med rødslidte Næser. Hun havde Dun i Haaret og hverken hendes Halskrave eller hendes lange hvide Hænder var ganske rene.

Det var Christoffer Urnes Broderdatter Sofie. Hendes Fader, Rigens Raad og Marsk, Jørgen Urne til Alslev, Ridder af Elefanten, var død allerede i hendes Barndom, Moderen Fru Margrethe Marsvin for et Par Aar siden. Hun havde derfor nu sit Tilhold hos den gamle Farbroder og da han var Enkemand, var hun, ialtfald af Navn, den, der styrede Huset.

Hun sad og syede og nynnede til, mens hun i Takt vuggede den ene af sine Sko paa Spidsen af Foden.

Over hendes Hoved susede og svajede de tætløvede Kroner i den stærke Blæst med en Lyd som af brusende Vande. De høje Stokroser svingede deres blomsterknappede Toppe frem og tilbage i ustadige Buer som grebet af uroligt Vanvid og Hindbærriset dukkede sig forknyt og vendte den lyse Vrange ud af Bladene, saa det skiftede Farve ved hvert Pust. Tørre Blade sejlede ned gennem Luften, Græsset lagde sig fladt henad

Jorden og paa Spiræabuskens lyse Løvbølge
vuggede den hvide Blomsterfraade op og ned
i evig Skiften.

Saa blev en Stund Alt stille, Alting rettede
sig, endnu som dirrende af Angst og i aande-
løs Forventning og næste Nu hvinede Vin-
den ned igjen og Urosbølgen med dens Brus
og dens Glittren, dens vilde Vuggen og rast-
løse Vekslen bredte sig atter ud over Haven.

„Fillis sad udi en Skøyte,
Koridon blæst' i sin Fløjte
Højt saa at det Fillis hørte
Og sin Roer ej mere rørte,
Thi drev Skøyten paa en Sand,
Thi drev Skøyten“

Nede fra Laagen i den anden Ende af Ha-
ven kom Ulrik Frederik gaaende. Sofie saae et
Øjeblik forbavset der henad, saa bøjede hun
sig atter over sit Sytøj og nynnede videre.

Ulrik Frederik slentrede langsomt opad
Gangen, stod nu og da stille og saae paa Blom-
sterne og lod i det Hele taget som om han
ikke havde seet, at der var Nogen i Haven.
Han drejede saa ind paa en Sidesti, stand-
sede bag en stor Jasminbusk og rettede paa
sin Uniform og sit Belte, tog Hatten af og
purrede op i Haaret og gik saa videre.

Stien gik i en Bue og mundede ud lige
foran Sofie.

„Ah Goddag, Jomfru Sofie,“ udbød han
ganske overrasket.

„Goddag,“ sagde hun roligt og venligt, fæ-
stede betænksomt sin Naal i Sytøjet, glattede

det med Haanden, saae saa smilende op og nikkede. „Velkommen, Hr. Gyldenløve!“

„Das nenn' ich blindes Glück,“ sagde han og bukkede, „jeg ventede kun at finde Jomfruens Hr. Cousin herude.“

Sofie saae hurtigt paa ham og smilte: „han er her intet,“ sagde hun og rystede paa Hovedet.

„Nej,“ sagde Ulrik Frederik og saae ned for sig.

Efter en lille Pavse sukkede Sofie og sagde: „Hvad for en Lummervarme det da ogsaa er idag!“

„Ja, det falder trolig ud til Torden, om Blæsten stiller af.“

„Ja—a,“ sagde Sofie og stirrede tankefuldt op mod Huset.

„Hørte I det Skud imorges?“ spurgte Ulrik Frederik og rettede sig som for at antyde, at han vilde gaa.

„Ja, det er Hjærtens tunge Tider vi gaar imod i denne Sommer. En kan fluks blive svagsindet ved at tænke paa al den Farlighed baade for Folk og Ejendele, og naar En har saa mange kjære Slægtninge og gode Venner som jeg har, der allesammen er med i denne ulykkelig' Affaire og udsat' for at miste enten Liv eller Førlighed eller hvad de ejendes er, saa er der ogsaa mer end Aarsage nok til at komme paa alskens modige og underlige Tanker.“

„Nej, hjerte Jomfru Sofie! I maa for den

lebendiges Gud intet falde hen i Taarer, I
maler Eder alting altfor dystert af

Tousiours Mars ne met pas au jour
Des objects de sang et de larmes
Mais“

og han greb hendes Haand og førte den op
til sine Læber

„.... tousiours l'Empire d'amour
Est plein de troubles et d'alarmes.“

Sofie saae naivt op paa ham.

Hvor var hun ikke dejlig: Øjets mægtige,
sugende Nat, hvor Dagen vældede frem i
Stimer af myldrende Lysblink som en sort
Diamantsten, der spiller i Solskjæret, Læber-
nes smertelig skønne Bue, Kindens stolte
Liliebleghed, der langsomt svandt i rosen-
gylden Rødme, lig en Sky, som Morgensolen
belyser og dunkelaaret som skære Blom-
sterblade de fine Tindinger, der hemmelig-
hedsfuldt tabte sig op i det mørke Haar

Hendes Haand skjælvede i hans, kold som
Marmor; hun drog den lempelig tilbage og
slog Øjnene ned. Sytøjet gled fra hendes
Skjød, Ulrik Frederik bøjede det ene Knæ
mod Jorden for at tage det op og blev lig-
gende i den knælende Stilling.

„Jomfru Sofie!“ sagde han.

Hun lagde sin Haand paa hans Mund og
saae mildt alvorligt, næsten smerteligt paa
ham.

„Kjære Ulrik Frederik!“ bad hun, „Tag
mig det intet op i nogen ilde Mening, at jeg

besværger Eder intet at lade Eder henføre af en øjeblikkelig Sentiment til at søge at provocere en Forandring i det angenemme Forholdende, der hidtil har bestanden os imellem. Det tjener til Intet uden at føre os begge Fortræd og Misnøje. Rejs Eder op fra denne ufornumstige Positur og sæt Eder manerligen hos mig her paa Bænken, at vi kan tales ved i al Rolighed.“

„Nej jeg vil have min Skjæbnebog gjort op nu i denne Time,“ sagde Ulrik Frederik og blev liggende. „I veed kuns lidet hvor stor og brændendes er den Amour jeg bær' til Eder, om I har kunnet tænke, jeg skulde nøjes med slet og bart at være Eders gode Ven. For Kristi blodige Sveds Skyld tro dog intet paa en Ting saa ren og platterdings umulig. Min Kjærlighed til Eder er intet nogen ringe ulmendes Gniste eller Funke, som I kan øge eller svække med Eders Munds Vejr, alt som Eders Hu er; par dieu! den er en luestærk og fortærendes Ild, men det staaer til Eder om den skal spredes og slukkes ud i tusinde vildsomme Flakkeflammer og irrende Vejrlys eller den skal brænde fort varmendes og rolig, høj og skinnendes op imod Himlen.“

„Men kjære Ulrik Frederik vær dog barnhøjrterig og hav Medynk med mig og stød mig intet i en Fristelse jeg muligen intet kan staa imod, thi I maa tro, I er mig af Hjærtet kjær og dyrebar, men netop af den Aarsag vil jeg til det Yderligste værge mig mod at

bringe Eder i en falsk og ufornumstig Situation, som I ingenledes fideliter kan meintene-re. I er vel seks Aar paa det Nærmeste yngre end jeg er og det, som udi min Gestalt nu kanske er Eder til Behag, kan Alderen lettelig forvanske eller vende om til Grimhed. Ja! I smiler, men supponer at I, naar I er fyldt de Tredive, drages med en rynket Heks af en Kjæreste, der kuns har ført Eder en ringe Medgift og heller intet paa anden Maa-de har været Eder til Förfremmelse; tænker I intet, I vilde da ønske Jer, I da I var de Tyve havde giftet en ung, fyrstelig Person, hvad der baade havde været Eders Alder og Byrd allermest gemäss og som og vilde have baaret Eder bedre frem end den simple Adels-pige vilde have gjort? Hjærte Ulrik Frederik, talte I til Eders høje Slægtninge, de vilde sige Jer det Samme; men de vilde intet sige Eder at om I hjemførte den Adelsjomfru som var ældre end Jer, vilde hun kvæle Eder tildøde med sin Iversyge; iversyg vilde hun være paa hvert Jert Øjekast, ja paa Eders inderste Hjærtenstanker; for just fordi hun vidste I havde sluppet saa meget for at fange hende, vilde hun strænge sig an for at hendes Elskov kunde være Eder Alverden. Tro mig, hun vilde omgíve Eder med sin afgudiske Kjærlighed som med et Bur af Jern og fornaam hun I længtes ud deraf et Minut, hun vilde græmme sig i Dage og Nætter og for-

Kjæreste, dengang = Kone.

bittre Eder hver en Time med sin mistrøstige Sorg.“

Hun rejste sig op og rakte ham Haanden. „Farvel Ulrik Frederik, det er bedsk som Døden at vi maa skilles, men om mange Aar naar jeg er en gammel, gusten Pige eller er en gammel Mands halvgamle Kjæreste vil I sande at Sofie Urne havde Ret. Gud Fader holde sin Haand over Jer. — Mindes I den spanske Romanbog, den Sted om den Indianske, slyngendes Urt, der har sin Støtte af et Træ i sin Ungdom, men bliver ved at vinde sig om det længe efter at Træet er morsk og ude og er tilsidst den, der holder Træet, som intet kan støtte mere. Tro Ulrik Frederik saadan vil mit Sind ogsaa støttes og bæres af Eders Kjærlighed lange Tider efter at den er visnet og vejret hen.“

Hun saae ham lige ind i Øjet og vendte sig for at gaa, men Ulrik Frederik holdt Haanden fast.

„Vil I da gjøre mig ganske og aldeles rasesendes! skal jeg da sige dig at nu, jeg veed du har mig kjær, kan ingen Livets Magt gjøre Skilsmisse mellem os. Aner du da intet at det er daarligt at tale om hvad du eller jeg vil. Er intet mit Blod som drukken af dig, er jeg mig selv mægtig nu? jeg er besat af dig, saa om du i denne Time vendte din Hu fra mig, du skulde dog blive min, dig til Trods, mig til Trods. Jeg elsker dig som om jeg hadede — — jeg tænker intet paa din Lykke, hvad rører det mig om du kom-

mer i Lykke eller Ulykke, blot jeg er med i din Glæde, blot jeg er med i din Lidelse, blot jeg ...“

Han slængte hende med et Ryk ind mod sig og knugede hende op til sit Bryst.

Langsomt løftede hun sit Ansigt op mod ham og saae længe paa ham med taarefyldte Øjne; smilte saa: „som du vil da Ulrik Frederik“ og hun kyssede ham lidenskabeligt flere Gange efter hinanden.

Tre Uger efter fejredes Trolovelsen med megen Pragt. Kongen havde villigt givet sit Samtykke, for dog en Gang at gjøre Ende paa Ulrik Frederiks vel lystige Ungkarleliv.